

nimesse wiimne luggu pahhemaks siis lähkáb, kui es-
simenne. Se waene noor mees sai wägga pahha
feltsi sekka, ja lastis ennast neist tee peält ärrapetta,
heitis laiskusse ja roppo ello peäle, ja läks wimaks
rööwlitte hulka ja nende peälikkufski.

Monne aia pärrast juhtus pühha Joannes selle
koggodusse Dppetajaga jälle kokkosama, kelle hole alla
temma sedda noort meest olli pallunud, ja kulas
temma järrele. „Se mees — ütles Dppetaja —
on se kord Jummal wasto kül hopis ärra surnud. Ei
ella temma mitte wägga kangel siit, ühhes paksus
metsas, ja on ennast, Jummal pärrago, mõrtsukatte
peälikkufks annud. Joannes kulas sedda kohta,
kust tedda wois leida, ja läks ülle mägge, senna metsa
pole. Kohhe ka tullid rööwliid temma wasto, agga tem-
ma andis ennast omma melega nende kätte. „Wige
mind, ütles temma, omma peälikko jure.“ Rööwliid
teggid nenda, kui Joannes olli pallunud. Noormees
tundis Apostli kangel jo ärra, ja hääbi täis, pögge-
nes ta temma eest. Agga Joannes läks ta järrele
ja hüdis temma wasto: „Mo poeg, miks sa omma
isä eest pöggened, kes ei woi sulle middagi tehja,
ja on wanna jar ammota? Ärra karda, poeg; ehk sust
wahhest weel saab innimenne! Usso mo sanna, mis ma
sulle ütlen: Kristus isse on mind sinno jure saat-
nud!“ — Noor mees jäi nüüd seisma, puddises ja
wärrises ja nuttis ärdaste. Agga siis ta läks Joan-

nessega, kes tedda jälle ristirahwa sekka wiis, ja
ei läind ta kõrwest mitte, ennego ta näggi, et mees
Jummal armus olli toetud ja kinnitud.

Jummal kuleb pahwet mittokord kül sanna järrele.

Meie õnnis Lutterus, se kange ussomees ning
palluja, ja selle pahwed Jummal ni mittokord on
kuulnud sanna järrel, et imme, läks gmal Janiku
päwal 1532 omma rahhoaeda ennast jallotama. Ei
olnud mitmel aial wihma olnud, ja olli kange
poud, mis panni wilja kasso kinni. Ja kui temma
rahhoaias ennese ümber watis, ja näggi keik ärra-
närtsend ollewad ja keik soja wihmokesse järrele äg-
gawad, siis põris südda ta sees Temma pole, kelle
käest keik tulleb, wihamasabdo ja päwapaiste, head ja
põad ilmad, ja kes wilja lassel kaswada ja temma
kasso kinni panneb, nenda kui on Temma hea taht-
minne, ja hakkas palluma ja üttema: „Armas Jum-
mal, omma wagga kunninga Daweti su läbbi olled
sinna rákinud ja ütelnud, ennast liggi ollewad keikile,
kes sind appi hüüwad, keikile, kes tõe sees sind appi
hüüwad. Kust se nüüd tulleb, et sa ei tahha meile
wihma anda, ehk meie kül jo olleme sind pallunud,
ja selle pärrast Sinno pole kissetanud? Agga olgo